

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobkyně: **REINVEST spol. s r.o.**, IČ: 65410840,
sídlem K Novému dvoru 897/66, 142 00 Praha
zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2020, čj. 1865/2019-160-SPR/7,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci, obsah žaloby a vyjádření žalovaného

1. Žalobkyně byla rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 1. 2020, čj. MHMP 2571461/2019/Ant, uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu) (dále jen „zákon o silničním provozu“), a za toto jednání jí byla uložena

pokuta. Ministerstvo dopravy (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 4. 3. 2020, čj. 1865/2019-160-SPR/7, odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podané P. K. jako nepřípustné zamítlo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť shledalo, že odvolání podala osoba, která k tomu nebyla oprávněna.

2. Žalobkyně zastává názor, že podané odvolání bylo přípustné. Proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Nezákonnost spatřuje jednak v porušení § 37 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný byl povinen ji v souladu s odkazovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu (NSS; sp. zn. 10 As 237/2018) vyzvat k odstranění vad podání spočívající v absenci plné moci. Dále žalobkyně namítla, že předložení plné moci týden po zaslání odvolání bylo včasné a k tomu odkázala na judikaturu Ústavního soudu. Konečně, žalobkyně namítla, že jí žalovaný v rozporu s jeho povinností podle § 15 odst. 4 správního řádu k její žádosti, jež byla součástí odvolání, nepoučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, čímž jí znemožnil podat námitku podjatosti. Takovou námitku by určitě vznesla, kdyby věděla, že ve věci bude rozhodovat Mgr. Stanislav Dvořák. Tato úřední osoba se totiž negativně vyjadřuje k osobě zástupce žalobkyně, Mgr. Voříškovi.
3. Žalobkyně a její zástupce pak v naprosto převážném zbytku žaloby na str. 7 - 18 z různých důvodů nesouhlasili se zveřejňováním svých osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu (NSS) v souvislosti se zveřejňováním konečných rozhodnutí.
4. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejdříve podrobně zrekapituloval dosavadní průběh řízení a žalobní námitky. K samotné žalobě uvedl, že setrvává na svém názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí, že odvolání nepodala osoba k tomu řádně zmocněná.
6. K námitce porušení § 37 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že na osobu P. K., kterou zná ze své úřední činnosti, je nutné nahlížet jako na osobu právně znalou, která tudíž musí vědět, že je při zastupování povinna předložit plnou moc, či že má blanketní odvolání doplnit o zákonné náležitosti, a to bez výzev k těmto úkonům ze strany správních orgánů, v kontextu judikatury správních soudů, která byla vydána právě ve věcech, kde tato osoba též figurovala.
7. K námitce porušení § 15 odst. 4 správního řádu žalovaný uvedl, že s ohledem na vnitřní organizaci žalovaného musela být osoba, která je jakožto ředitel příslušného odboru žalovaného, jediná oprávněna k podpisu vydávaných rozhodnutí v této oblasti, jak P. K., tak Mgr. Voříškovi, známa, což žalovaný také dokládá dalšími tvrzeními.
8. Dále se žalovaný vyjádřil k nesouhlasu žalobkyně, a především jejího zástupce, se zveřejňováním jejich údajů v databázi NSS.
9. Žalovaný též v závěru svého vyjádření odkázal na judikaturu Ústavního soudu zabývající se otázkou důvodů zvláštního zřetele hodných pro nepřiznání náhrady nákladů řízení úspěšnému účastníkovi řízení v situaci opakujících se obsahově shodných podání, zřejmě pro případ úspěchu žalobkyně v této věci.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
11. Podrobnější argumentaci žaloby, a reakci žalovaného na ni, soud z důvodu stručnosti uvede až v rámci vypořádání uvedených námitek níže.

II. Obsah správního spisu a průběh správního řízení

12. Ze správního spisu soud zjistil následující pro své posouzení rozhodné skutečnosti.
13. Vyrozměním ze dne 17. 10. 2019, čj. MHMP 2138421/2019/Ant, byla žalobkyně jakožto provozovatel motorového vozidla tov. zn. Subaru, registrační značky X, informována o zahájení správního řízení ve věci přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pro podezření z porušení § 10 odst. 3 citovaného zákona, tj. porušení povinnosti zajistit, aby dne 23. 2. 2019 v 17:31 hod, v Praze 10 na Jižní spojce v ul. Průmyslová ve směru na centrum, při užití uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem.
14. Stalo se tak poté, co správní orgán I. stupně podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, usnesením ze dne 17. 10. 2019, čj. MHMP 2138248/2019/Ant, zastavil řízení vedené proti údajnému řidiči podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona, neboť spáchání skutku nebylo obviněnému prokázáno (šlo o překročení maximální povolené rychlosti stanovené na 80 km/h o 21 km/h). Samotné vymezení skutku, pro který bylo správní řízení se žalobkyní zahájeno, není z pohledu obsahu námitek v podané žalobě nijak podstatné, proto se soud pro stručnost omezil pouze na vymezení uvedené výše.
15. K průběhu řízení před vydáním uvedeného usnesení o zastavení řízení ze dne 17. 10. 2019, soud ze správního spisu zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně vyzval výzvou ze dne 18. 6. 2019, čj. MHMP 1179686/2019/Ant, žalobkyni k podání vysvětlení ve lhůtě 5 dnů ohledně zjištěného přestupku spáchaného motorovým vozidlem registrovaným na její jméno. Na tuto výzvu reagovala žalobkyně sdělením ze dne 27. 6. 2019, v němž označila řidiče, který v rozhodné době vozidlo řídil (Ing. M. R., *jednatel žalobkyně – pozn. soudu*), a dále pro případ zahájení řízení o přestupku odkázala na své zastoupení pro celé řízení společností Pomáháme a chráníme, s. r. o., IČ: 24317594 (dále jen „označený zmocněnec“). Správní orgán I. stupně v návaznosti na toto sdělení vydal dne 2. 8. 2019 usnesení o určení lhůty k provedení úkonu – doložení plné moci, k čemuž žalobkyni stanovil lhůtu 5 dnů. Toto usnesení zaslal správní orgán I. stupně jak žalobkyni, tak označenému zmocněnci. Dne 2. 9. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně datovou zprávou od označeného zmocněnce žalobkyně, zastoupeného P. K. jako osobou pověřenou k výkonu funkce jednatele, doručeno odvolání proti usnesení o určení lhůty k provedení úkonu ze dne 2. 8. 2019, neboť zastával názor, že správní orgán nebyl oprávněn žalobkyni k doložení plné moci vyzývat. Oprávnění zmocněnce bylo žalobkyní vymezeno jednoznačně a nezaměnitelně a plnou moc lze udělit i do protokolu. Toto odvolání posléze zamítl žalovaný podle § 92 odst. 1 správního řádu rozhodnutím ze dne 12. 11. 2019, čj. 1865/2019-160-SPR/3, jako opožděné.
16. Rozhodnutím ze dne 6. 1. 2020, čj. MHMP 2571461/2019/Ant, uznal správní orgán I. stupně žalobkyni vinnou ze spáchání vytýkaného přestupku, za což jí uložil pokutu ve výši 2.500 Kč, a dále povinnost uhradit paušálně vyčíslenou náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno datovou zprávou dne 7. 1. 2020, a označenému zmocněnci dne 16. 1. 2020, což je doloženo doručenkami založenými ve správním spisu.
17. Dne 31. 1. 2020 bylo správnímu orgánu I. stupně z datové schránky společnosti SuperDoručovatel.cz, s. r. o., IČ: 06802923, doručeno odvolání z téhož dne, které je podepsáno P. K. Z jeho obsahu vyplynulo, že jde o blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 1. 2020. V bodě IV. tohoto odvolání je pak žádost o

poučení před vydáním rozhodnutí o tom, kdo bude o odvolání rozhodovat. V bodě V. odvolání se píše: „Níže naleznete kontakty pro neoficiální komunikaci.“ Těmito kontakty je pak osoba a bydliště P. K., telefonní číslo a e-mail: X.

18. Dne 7. 2. 2020 zaslal P. K. správnímu orgánu I. stupně ze své soukromé datové schránky plnou moc ze dne 30. 1. 2020, udělenou mu žalobkyní k zastupování v této věci. Následně, dne 9. 2. 2020 zaslal P. K. tomuto správnímu orgánu stejným způsobem též doplněné odvolání.
19. Poté bylo dne 4. 3. 2020, vydáno rozhodnutí žalovaného čj. 1865/2019-160-SPR/7, kterým bylo uvedené odvolání zamítnuto podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřípustné, a to i s ohledem na závěry v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 18. 12. 2008, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Věc projednal bez nutnosti nařízení jednání, neboť účastníci se na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřili.
21. Podstatou námitek je (1) otázka přípustnosti podaného odvolání a s tím související námitka řádného doložení zmocnění P. K. k zastupování žalobkyně, a dále (2) otázka povinnosti správního orgánu informovat žalobkyni o úřední osobě, která bude ve věci rozhodovat.
22. K nesouhlasu žalobkyně a jejího zástupce se zveřejňováním jejích osobních údajů a jejího právního zástupce na webu NSS soud již na tomto místě sděluje, že námitka nesouvisí s předmětem řízení a soud se k ní proto nebude vyjadřovat. Navíc, k této námitce se vyjádřily správní soudy, včetně NSS, již opakovaně a jejich závěry jsou zástupci žalobkyně moc dobře známy.
23. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
24. Podle § 37 odst. 3 správního řádu *[n]emá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*
25. Podle § 15 odst. 4 správního řádu *[o] tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.*
26. Soud po posouzení uplatněných žalobních námitek konfrontovaných s obsahem správního spisu dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
27. K **námítce (1)**, že správní orgán I. stupně měl žalobkyni před vydáním rozhodnutí vyzvat k doplnění plné moci podle § 37 odst. 3 správního řádu, soud předně uvádí, že správní orgán I. stupně tak učinil, a sice již usnesením ze dne 2. 8. 2019, a to v souvislosti se zplnomocněním společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., jejímž jménem jednal P. K. Žalobkyně však proti tomuto usnesení podala odvolání, neboť dle vlastních tvrzení správní orgán postupoval nesprávně a měl si vystačit s jejím sdělením o zmocnění osoby, neboť bylo dostatečně jednoznačné, a navíc, plnou moc lze udělit i do protokolu. Odvolání žalobkyně proti tomuto usnesení žalovaný pro opožděnost zamítl. Nyní se žalobkyně

naopak obdobné výzvy výslovně domáhá a její nevydání považuje za nezákonný postup správních orgánů, který vedl k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Již na základě těchto skutečností v souvislosti s dosavadní zkušeností s osobou P. K., který vystupuje v mnoha správních řízeních o dopravních přestupcích v roli zmocněnce, resp. osoby pověřené jednat jménem zmocněnce, lze v takovém jednání spatřovat určitou procesní strategii, či obstrukční praktiku žalobkyně, resp. jí zvolených zmocněnců, která nemá vést k účelnému vedení řízení o přestupku, ale pouze k maření cíle takového řízení a zbavení se odpovědnosti za projednávaný přestupek protahováním řízení až do uplynutí prekluzivní doby.

28. Soudu je osoba P. K. rovněž známá z úřední činnosti, neboť soud posléze projednává žaloby proti rozhodnutím v uvedených řízeních vydaných, či další žaloby (např. tzv. nečinnostní), a v nichž zase obvykle vystupuje jako zástupce žalobců Mgr. Voříšek. Při zastupování účastníků řízení obviněných z páčání dopravních přestupků pak opakovaně a vědomě postupuje tak, aby svými úkony co nejvíce zaměstnal správní orgány a odvedl jejich pozornost od podstaty věci. S ohledem na jeho „kariéru“ zmocněnce mu přitom musí (či přinejmenším mělo) být známo, jakým způsobem správní orgány postupují při vedení správních řízení o přestupcích, jaké náležitosti mají splňovat jím činěná podání, v jakých lhůtách je má předkládat atd. Z těchto důvodů nemůže být pro P. K. ani pro zástupce žalobkyně v tomto řízení (Mgr. Voříška), nijak překvapivé, pokud správní orgány i soudy přistupují k posuzování věci, v nichž tyto osoby za účastníky řízení vystupují, mnohem obezřetněji, a skutečnou vůli či motivy těchto osob projevovaných jednotlivými úkony, které činí, posuzují proto přísněji (k tomu srov. bod [29] rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2008, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS).
29. Žalobkyně se správním orgánům, jakož i soudu v žalobě, snaží předstírat verzi, že v řízení před správním orgánem I. stupně byla zastoupena zmocněncem Pomáháme a chráníme, s. r. o., jejímž jednáním byl pověřen P. K., a proto pokud odvolání podal P. K. (*nikoliv zmocněnec – pozn. soudu*) a v poslední den lhůty, bylo toto odvolání přípustné, i když blanketní. Dále P. K. pár dnů po podání blanketního odvolání svou plnou moc, jakož i důvody odvolání, nakonec doplnil. Správní orgány tak měly postaveno najisto, že P. K. byl oprávněn jednat jménem žalobkyně jako její zmocněnec. Posléze v řádu dnů doplněná plná moc, jakož i odvolání, tak dle tvrzení žalobkyně jednoznačně zhojily nedostatky odvolání při jeho podání, avšak pokud měl správní orgán I. stupně v době podání odvolání pochybnosti o zastoupení, měl žalobkyni vyzvat k doplnění plné moci a stanovit jí k tomu lhůtu, což neučinil. Žalobkyně vysvětluje nedoložení plné moci společně s podáním odvolání tím, že ač již byla s P. K. na zastoupení domluvena, ten podal odvolání dřív, než měl k dispozici podepsanou plnou moc, tu však později doložil. Poněkud rozporně s tímto tvrzením však žalobkyně v této souvislosti odkazuje na judikaturu NSS (sp. zn. 10 As 237/2018), podle které může být důvodem pro vydání výzvy k doplnění podání též administrativní nedopatření, nikoliv pouze neznalost zákonných náležitostí podání; soud na tomto místě hned dodává, že žalobkyně žádné administrativní nedopatření však v této souvislosti nikdy netvrdila. Dle žalobkyně tak není podstatné, kdy byla plná moc předložena, ale zda byla součástí spisu ke dni, kdy ve věci rozhodoval žalovaný. Dále odkázala na judikaturu Ústavního soudu (sp. zn. II. ÚS 3144/14) a Krajského soudu v Ostravě (sp. zn. 19 A 50/2015). V rámci své verze pak žalobkyně celý příběh znepřehledňuje změnou v zastoupení, ač fakticky o žádnou změnu nešlo, neboť P. K. se v roli jejího údajného zmocněnce objevuje vlastně po celé řízení, i když formálně činí

úkony osoby odlišné (nejdříve jako pověřený jednatel společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., poté za společnost SuperDoručovatel.cz, s. r. o., posléze jako soukromá osoba).

30. Žalovaný k této žalobní námitce konkrétně ve vyjádření k žalobě uvedl, že P. K. jako osoba znalá práva, věděl, že má povinnost předložit plnou moc, případně doplnit blanketní odvolání, a to bez výzev správního orgánu, kdy žalovaný k tomu odkázal a rozsáhle citoval z rozsudku NSS, sp. zn. 6 As 37/2017, a na tam uvedenou judikaturu. To ostatně P. K. i učinil později. Žalovaný žalobkyni neuvěřil, že v daném případě nešlo o obstrukční jednání, neboť jak P. K., tak žalobkyně, jistě mohly podepsanou plnou moc správnímu orgánu obratem zaslat prostřednictvím datové schránky. Rovněž tak tvrzení, že P. K. plnou moc doplnil velmi záhy, do týdne, nepotvrzuje dle žalovaného tvrzení, že nešlo o obstrukci; tato obstrukce dle žalovaného neměla spočívat v docílení uplynutí lhůty, neboť její konec se ještě neblížil, ale ve zkomplikování řízení, aby později mohla žalobkyně namítat pochybení v řízení. Dále žalovaný uvedl, že do doby, než měla žalobkyně předat zastoupení P. K., byla zastoupena Pomáháme a chráníme, s. r. o. (dále též „označený zmocněnec“), jejímž jménem rovněž jednal P. K., a tudíž mohl svou iniciativu a snahu o pomoc žalobkyni uplatnit prostřednictvím tohoto označeného zmocněnce. Zvolený postup však ukazuje na významné pochybnosti o neexistenci obstrukcí. Žalovaný dodal, že je mu známa i judikatura, dle které lze uznat jako řádné odvolání, kdy zmocnění k jeho podání bylo prokázáno až následně, závěry této judikatury však nejsou přílehlavé na věc žalobkyně. Ke konkrétně žalobkyní odkazované judikatuře NSS, resp. Ústavního soudu (sp. zn. 10 As 237/2018, resp. sp. zn. II. ÚS 3144/14) žalovaný uvedl, že ani tato rozhodnutí nejsou na věc žalobkyně přílehlavé, neboť se vztahují k jiným skutkovým a právním situacím, či je žalobkyně vytrhává z kontextu.
31. Pokud jde o námitku, že žalovaná nesprávně interpretovala závěry v rozsudku rozšířeného senátu NSS, sp. zn. 4 As 113/2018, neboť z něj rozhodně neplyne, že by vylučoval platnost zákonných ustanovení pro určité osoby, žalovaný se s takto formulovanou námitkou neztotožnil, a toto nikdy ani netvrdil. Zopakoval podstatné pasáže uvedeného rozsudku a uvedl, že dopadají i na věc žalobkyně. K odkazovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě pak žalovaný dodal, že v něm ještě nebyly zohledněny specifika vyslovené v rozsudku NSS sp. zn. 4 As 113/2018. Z pohledu žalovaného tak bylo podstatné, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni řádně doručeno prostřednictvím tehdejšího zmocněnce Pomáháme a chráníme, s. r. o., a to 16. 1. 2020, a posledním dnem lhůty pro podání odvolání bylo 31. 1. 2020. Do tohoto dne nebylo proti uvedenému rozhodnutí podáno řádné odvolání, proto nabylo dne 1. 2. 2020 právní moci. Řádná plná moc byla dodána až 7. 2. 2020, byť je datovaná dnem 30. 1. 2020, rozhodujícím dnem je datum, kdy byla plná moc předložena správnímu orgánu I. stupně.
32. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný odvolání P. K. (*nikoliv žalobkyně – pozn. soudu*) zamítl z důvodu, že bylo podané neoprávněnou osobou. Podle názoru žalovaného běh lhůty k podání odvolání počal běžet den po 16. 1. 2020, kdy bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno označenému zmocněnci žalobkyně a posledním dnem této lhůty byl den 31. 1. 2020. V tento den obdržel správní orgán I. stupně podání z datové schránky SuperDoručovatel.cz, s. r. o., z jehož obsahu zjistil, že jde o odvolání P. K. Součástí tohoto podání nebyla plná moc., proto nemohlo být bez dalšího považováno za řádné. Poté žalovaný citoval příslušné pasáže z rozsudku NSS č. 3836/2019 Sb. NSS, v nichž zvýraznil pasáž o neexistenci poučovací povinnosti účastníka řízení nebo jeho zmocněnce v typově obdobných řízeních, kdy se mu již obdobného poučení mnohokrát

dostalo. Z těchto závěrů pak žalovaný dovodil, že nebyl povinen P. K. nijak vyzývat k opravě vad podaného odvolání a k poslednímu dni lhůty tak žalovaný nevidoval žádné řádné odvolání. Proto dle jeho názoru dne po uplynutí lhůty k podání odvolání nabylo rozhodnutí správního orgánu právní moci.

33. Soud se při posuzování této námitky přiklonil k argumentům žalovaného, že jednání a chronologické načasování úkonů učiněných P. K. vykazuje znaky zneužití práva ve smyslu citovaného rozsudku č. 3836/2019 Sb. NSS. Není pochyb o tom, že P. K. musí být známy náležitosti plné moci, lhůty pro podání odvolání a jeho podstatné náležitosti, a tato otázka nebyla sporná. Přesto je soudu z úřední činnosti známo, že opakovaně v řízeních, v nichž vystupuje za účastníky řízení, činí úkony, jimiž se disponuje řízením, zpravidla v poslední den lhůty a doprovází je úkony neperfektními tak, aby správní orgány co nejvíc zaměstnal formálním odstraňováním vad jeho úkonů, a aby tak co nejvíc protáhl a komplikoval řízení s cílem prekluze vytýkaného skutku.
34. Tak tomu bylo dle názoru soudu i v nyní projednávané věci. P. K. podal jménem žalobkyně nedoplněné odvolání a bez plné moci pro svou osobu, i když si musel být vědom vad takto podaného odvolání. Ačkoliv soud připouští, že osoba se zkušenostmi ze správního řízení v rozsahu, v jakém jimi disponuje P. K., může podat blanketní odvolání, a doplnit jej až posléze, případně zapomenout přiložit svou plnou moc, avšak dle přesvědčení soudu P. K. podal vadné odvolání vědomě a cíleně nanejvýš nestandardním způsobem a v poslední den lhůty tak, aby následně mohl napadnout postup správních orgánů, ať už by na jím vytvořenou procesní situaci reagovaly jakkoliv. Jinak si soud nedokáže dost dobře vysvětlit a racionálně odůvodnit, proč by osoba zmocněna k zastupování, která disponuje vlastním zaručeným elektronickým podpisem i datovou schránkou, zasílala z pohledu žalobkyně a dalšího vývoje její věci tak důležitý úkon, jakým odvolání jistě je, prostřednictvím datové schránky společnosti SuperDoručovatel.cz, s. r. o., tedy subjektu zcela odlišného. Pro P. K. totiž nemohlo být „jednodušší“, ani „rychlejší“ (např. z důvodu časové nouze v souvislosti s lhůtou pro podání odvolání) zaslat blanketní odvolání tímto způsobem, oproti zaslání prostřednictvím vlastní datové schránky, či e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem, kterým v době podání blanketního odvolání nepochybně disponoval, což je doloženo údajem o časové platnosti jeho elektronického podpisu, resp. použitého certifikátu k němu (od 30. 10. 2019 do 18. 11. 2020).
35. Tento postup P. K. tak měl dle názoru soudu ve shodě s žalovaným vést pouze k znepráhlednění a zkomplikování řízení. Proto, kromě důvodů uvedených již v bodě 27. výše, i s ohledem na tyto okolnosti lze dospět k závěru, že v případě žalobkyně a jejího zmocněnce ve správním řízení šlo o obstrukční praktiky, jejichž účelem bylo zneužití práva.
36. Klíčové pro posouzení této věci tak je, že byly splněny podmínky pro aplikaci závěrů, které dovodil NSS, z nichž vyplývá, že správní orgány neměly povinnost P. K. k ničemu vyzývat. Z toho pak dále vyplývá, že pokud neměly do konce lhůty pro podání odvolání v dispozici řádné odvolání a řádně udělenou plnou moc, a současně pokud nemusely odstraňovat jejich vady obvyklým způsobem, mohly rozhodnutí správního orgánu I. stupně považovat za pravomocné již hned následující den po uplynutí lhůty pro podání odvolání.
37. S ohledem na takové zjištění, které žalovaný dostatečně, byť stručně, odůvodnil, žalovaný postupoval správně, pokud nepovažoval odvolání za včasné, neboť ke dni podání

blanketního odvolání, který měl být dle názoru správních orgánů i žalobkyně současně posledním dnem lhůty pro jeho podání, nebylo prokázáno zastoupení žalobkyně P. K., a pokud neshledal svou povinnost P. K. vyzývat k odstraňování vad a odvolání zamítl.

38. K tomu soud dále zdůrazňuje, že blanketní odvolání P. K. bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 31. 1. 2020 prostřednictvím datové schránky společnosti SuperDoručovatel.cz, s. r. o. Tato společnost dosud v řízení nijak nevystupovala. Soud nahlédnutím do veřejně přístupných internetových stránek této společnosti (www.superdoručovatel.cz) zjistil, že uvedená společnost údajně disponuje oprávněním k podnikání v oblasti poštovních služeb osvědčeným Českým telekomunikačním úřadem dne 24. 5. 2018. Z uvedeného je tedy zřejmé, že P. K. využil tuto společnost pouze jako elektronického doručovatele odvolání. Aby takové doručení však mohlo vůbec působit zamýšlené právní účinky ve správním řízení, je nutno, aby způsob podání splňoval podmínky stanovené ve správním řádu.
39. Podle § 37 odst. 1 správního řádu *[p]odání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.*
40. S ohledem na uvedené ustanovení má soud proto též pochybnosti o tom, zda bylo možné takto podané odvolání vůbec považovat za podané P. K. Je-li smyslem datových zpráv či tzv. elektronické formy podání *(k výkladu tohoto pojmu srov. usnesení NSS ze dne 21. 12. 2016, čj. 7 As 274/2016-16, č. 3549/2017 Sb. NSS, jehož úvahy se sice týkaly výkladu obdobného ustanovení soudního řádu správního, avšak tyto závěry dopadají i na nyní posuzovanou věc)* ve smyslu výše uvedeného ustanovení správního řádu jednoznačná identifikace osoby a autenticita podání (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 3. 2016, čj. 8 As 78/2015-22, č. 3411/2016 Sb. NSS, bod 21), nemohl být uvedený smysl za daných konkrétních skutkových okolností dodržen. Doručení odvolání prostřednictvím datové schránky osoby, která se liší od osoby podepsané na zasílaném dokumentu, tak nelze považovat za osobní úkon osoby podepsané na zasílaném dokumentu, neboť forma datové zprávy, v níž bylo odvolání podáno, ověřovala pouze osobu SuperDoručovatel.cz, s. r. o. a její podpis, nikoliv osobu P. K.
41. Zvolil-li P. K. bez racionálně vysvětlitelných důvodů při svém „zastupování“ žalobkyně právě tento postup, jdou pak jeho negativní důsledky pouze k tíži žalobkyně. V případě, kdy P. K. soustavně vědomě a cíleně zneužívá právo, což je i případ v projednávaném případě, nemůže se on sám vůči své osobě účinně dovolávat ochrany všech jeho práv coby údajného zmocněnce velkého množství obviněných z dopravních přestupků.
42. S předestřenou verzí žalobkyně se tak správní orgány správně neztotožnily, a postupovaly též správně, pokud žalobkyni, ani P. K. k doložení plné moci nevyzývaly. V takovém případě je odůvodnitelný závěr o neoprávněnosti osoby, která odvolání podala.
43. S předestřenou verzí žalobkyně se neztotožnil ani soud. Avšak navíc, na rozdíl od názoru žalovaného, má soud dále s ohledem na skutečnosti, které soud zjistil ze správního spisu, pochybnosti o tom, zda bylo ve správním řízení doloženo *nějaké* řádné oprávnění k zastupování žalobkyně, tedy včetně označeného zmocněnce - společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o. - údajně jednajícího na základě pověření P. K. Dle přesvědčení soudu totiž žalobkyně nebyla zastoupena ani ve fázi řízení před správním orgánem I. stupně,

neboť své zastoupení řádně nedoložila, přestože byla v souladu s povinností vyplývající jí z § 33 odst. 1 správního řádu, povinna své zastoupení doložit, k čemuž soud odkazuje např. na rozsudek zdejšího soudu ze dne 1. 10. 2019, čj. 1 A 90/2018-31, jehož závěry byly potvrzeny rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2019, čj. 1 As 373/2019-22: „*Plná moc samotná je jednostranným právním úkonem, který má písemnou nebo protokolární formu a kterým zmocnitel vůči správnímu orgánu či soudu osvědčuje existenci a rozsah zmocněncova oprávnění za něj jednat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 7 Azs 4/2011 - 55). V daném případě však stěžovatel nedoložil k prokázání svého zastoupení písemnou plnou moc, ale správní orgán toliko informoval o tom, že je zastoupen. Správní orgán proto postupoval v souladu s § 33 odst. 1 správního řádu, pokud stěžovatele vyzval k doložení písemné plné moci.*“ (viz bod [9] citovaného rozsudku NSS). K tomu soud dodává, že tato otázka by byla bývala předmětem posouzení žalovaného, kdyby nebylo odvolání proti usnesení o určení lhůty k provedení úkonu podáno opožděně (viz výše bod 15).

44. Podle § 33 odst. 1 správního řádu *[ú]častník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.* Podle § 18 odst. 1 správního řádu se o úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při kterých dochází ke styku s účastníky řízení, sepisuje protokol. Odstavce 2 a 3 citovaného ustanovení pak upravují konkrétní náležitosti protokolu.
45. Má-li být tedy plná moc vůči správnímu orgánu účinná, musí být učiněna pouze v jedné z uvedených forem. Ze správního spisu však vyplynulo, že žalobkyně žádnou plnou moc ani písemně, ani ústně do protokolu neudělila, pouze zaslala správnímu orgánu sdělení, ať se v případě zahájení řízení o přestupku vůči ní v dalším obrací na označeného zmocněnce. Takový projev vůle zastoupení byl sice jednoznačný, jak žalobkyně uvedla, ale nesplňoval ani jednu z předepsaných a přípustných forem. Proto nebylo na místě považovat jí označeného zmocněnce za skutečného zmocněnce v této věci. Označení zmocněnce žalobkyní samo o sobě navíc nijak neprokazuje existenci vztahu zastoupení mezi žalobkyní a označeným zmocněncem.
46. Soud tak uvádí, že není pravdivé tvrzení žalobkyně v bodě 14 žaloby, že žalovaný měl postaveno na jisto, že P. K. byl oprávněn jednat jménem žalobkyně jako její zmocněnec, a proto nemohl odvolání zamítnout.
47. Tímto závěrem je pak rozbořena jakákoliv další, dle názoru soudu zavádějící, argumentace žalobkyně. Žalobkyně dle názoru soudu nebyla řádně zastoupena již v řízení před správním orgánem I. stupně z důvodů uvedených výše. Rozhodnutí tohoto orgánu jí bylo prokazatelně doručeno dne 7. 1. 2020, přičemž 15 denní lhůta k podání odvolání marně uplynula dnem 22. 1. 2020. Pokud bylo rozhodnutí správního orgánu doručováno též označenému zmocněnci, lze tento postup sice považovat za pochybení správního orgánu, avšak toto pochybení nemělo jakýkoliv vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Doručení rozhodnutí označenému zmocněnci tak nemělo vliv na určení lhůty pro podání odvolání, ani na právní moc tohoto rozhodnutí. Bylo-li odvolání podáno 31. 1. 2020, bylo v každém případě podáno opožděně, ať (by) již bylo podáno kýmkoliv (žalobkyní, označeným zmocněncem, či jinou osobou), neboť tato lhůta mohla být za daných okolností odvozována pouze a jen ode dne oznámení rozhodnutí žalobkyní – 7. 1. 2020. V tomto ohledu je tak i zcela bezpředmětné zohledňovat datum, kdy byla plná moc udělena. Tím je též zcela vyvráceno tvrzení žalobkyně v bodě 16 žaloby, spočívající v tom, že žalovanému nic nebránilo, aby odvolání posoudil meritorně.

48. V tomto světle jsou pak další žalobní tvrzení žalobkyně (tvrzení o nesprávné interpretaci již citovaného rozsudku rozšířeného senátu NSS, čj. 4 As 113/2018-39, žalovaným, bod 7 žaloby; odkaz na cit. rozsudek NSS, sp. zn. 10 As 237/2018, body 10 – 11 žaloby; odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, sp. zn. 19 A 50/2015, bod 18 žaloby) zcela irelevantní.
49. Argumentace žalobkyně odkazem na nález Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 3144/14 ze dne 15. 1. 2015 (N 4/76 SbNU 81), podle kterého „[b]ude-li soudu dodatečně předložena písemná plná moc nebo řádná písemná plná moc, která byla udělena až poté, co zmocněnec již za účastníka provedl některé úkony (například podal žalobu nebo odvolání), je tím nedostatek plné moci zhojen, a byly tak schváleny i ty úkony učiněné v řízení zástupcem účastníka, k nimž došlo před podpisem plné moci. Totéž platí, dojde-li k dodatečnému udělení plné moci ústně do protokolu.“ je také nepřipadná. V právě projednávané věci totiž nebyla podstata věci v tom, že by nedostatek podmínky odvolacího řízení spočíval až v dodatečném doložení plné moci, ale v tom, že chybějící - v tomto případě však neodstranitelná - podmínka řízení spočívala v tom, že odvolání, ať už by bylo podáno kýmkoliv, bylo jednoduše podáno po lhůtě. I kdyby tedy správní orgány vyzvaly P. K. k doložení plné moci, a ten by ji řádně doložil, nemohl by tento postup jakkoliv zhojit fakt, že odvolání mohlo být podáno pouze ve lhůtě do 22. 1. 2020; takový „léčivý účinek“ dodatečného doložení plné moci nevyplyvá ani z žalobkyní odkazované judikatury Ústavního soudu. Stejný závěr se týká i doložení plné moci dne 7. 2. 2020 a doplnění odvolání. Soud pak již jen nad rámec nezbytně nutného v souvislosti s argumentací soudu uvedenou v bodě 40 výše, dodává, že ani když byla plná moc pro P. K. správním orgánům doručena později dne 7. 2. 2020, a doplněné odvolání dne 9. 2. 2020, za datum podání jeho odvolání by bylo nutné považovat až den 9. 2. 2020, neboť doložená plná moc nijak neprokazovala oprávnění podat původní, blanketní odvolání ze dne 31. 1. 2020 učiněné společností SuperDoručovatel.cz. V tomto ohledu je proto tvrzení žalobkyně v bodě 6 žaloby, že pokud by správní orgán měl povinnost žalobkyni k plné moci vyzvat, nelze ji k tíži klást „opožděné“ předložení plné moci, neboť ta byla předložena dříve, než byla výzva správního orgánu vyhotovena, tedy dříve, než uplynula lhůta, která by byla takovou výzvou stanovená, pouze zavádějícím tvrzením, které se míjí s podstatou věci.
50. Soud však zdůrazňuje, že svůj výrok o zamítnutí žaloby na tomto důvodu nezaložil. V daném případě totiž, pokud by soud napadené rozhodnutí zrušil proto, že žalovaný si dostatečně nevyjasnil otázku zmocnění žalobce ve fázi řízení před správním orgánem I. stupně, kterou bylo potřeba posoudit jako otázku předběžnou, a takto také k ní přistupoval i soud, a která byla klíčová z hlediska správného určení počátku lhůty pro podání odvolání, nevedl by tento postup k ničemu dalšímu než, že žalovaný by v novém rozhodnutí musel rozhodnout stejně a podle stejného ustanovení, avšak důvodem zamítnutí odvolání pro nepřipustnost by nebylo podání neoprávněnou osobou, ale opožděnost. Takový postup se soudu i s ohledem na specifika tohoto konkrétního případu a jeho konkrétní aktéry jevil jako neúčelný a ne hospodárny, proto k němu nepřistoupil.
51. Tyto námitky jsou tak nedůvodné.
52. Žalobkyně dále v **námítce (2)** namítla, že součástí podaného odvolání byla žádost podle § 15 odst. 4 správního řádu, o sdělení, která úřední osoba bude o odvolání rozhodovat. Žalovaný však tuto žádost nevyřídil. Pokud by však zástupce žalobce věděl, že ve věci bude rozhodovat Mgr. Stanislav Dvořák, určitě by vznesl námitku podjatosti, neboť Mgr. Dvořák se o zástupci žalobkyně opakovaně vyjadřuje negativně. Žalobkyně pak dále uvádí

několik údajných tvrzení či útoků ze strany Mgr. Dvořáka vůči jejímu zástupci (body 23 – 25, a 28 žaloby). O podjatosti Mgr. Dvořáka pak dle žalobkyně svědčí též skutečnost, že nepoučil žalobkyni, ani P. K., že ve věci bude rozhodovat on, a to s jediným cílem, aby nemohla být namítána jeho podjatost, neboť jiné vysvětlení, např. nepozornost, je méně pravděpodobné. Žalobkyně zcela legitimně očekávala, že jí bude před vydání rozhodnutí poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, a pokud se tak nestalo, bylo ji znemožněno podat námitku podjatosti. Žalobkyně dále na podporu svých tvrzení odkázala na rozsudky NSS, sp. zn. 1 As 175/2014 a sp. zn. 4 As 205/2017, z něhož i rozsáhle citovala.

53. Žalovaný k této námitce žalobkyně ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že jeho rozhodnutí se týkalo zamítnutí odvolání P. K., nikoliv žalobkyně, byť se tak stalo v řízení týkajícím se žalobkyně. Žalovaný dále přiznal, že žádost v bodě IV. blanketního odvolání P. K. nebyla samostatně vyřízená. Žalovaný však k tomu s odkazem na bohatou kariéru P. K. a coby zmocněnce, a z toho vyplývající jeho znalost o vnitřní organizaci žalovaného dodal, že nemůže být pochyb, že tento jeho požadavek byl zcela nedůvodný a v rozporu s procesní ekonomikou postupu při vyřizování žádostí. Žalovaný nemá žádné pochybnosti o tom, že P. K. věděl, že to bude právě Mgr. Dvořák, jakožto oprávněná osoba co do podpisu písemnosti, kdo bude ve věci rozhodovat, neboť písemnosti vydané Ministerstvem dopravy, odborem agend řidičů podepisuje takřka bezvýjimečně ředitel. To dle žalovaného též potvrzuje veřejně přístupný facebookový profil P. K., z něž citoval následující pasáž: „*No, od té doby, co to tam vede Stanislav Dvořák, to jsou fakt extra tupci.*“ K pojatosti Mgr. Dvořáka dovozované z konkrétních postupů, jimiž se žalovaný vymezuje vůči činnosti P. K., potažmo Mgr. Voříška, žalovaný uvedl, že k této činnosti se vyjadřují opakovaně i soudy, a nezdráhají se vyslovit k obstrukční činnosti P. K. a jeho jednání označit za zneužití práva. K tomu žalovaný příkladmo odkázal na rozsudky NSS sp. zn. 1 As 258/2016, a sp. zn. 10 As 36/2019. Tuto námitku tak žalovaný považuje za účelovou.
54. Ani tuto námitku soud nemohl shledat důvodnou. Soud se v tomto ohledu plně ztotožnil s názorem žalovaného, že ze skutečností, které vyplývají z úřední činnosti a vnitřní organizace žalovaného, i ze zkušeností P. K. s vystupováním před žalovaným v pozici údajného zmocněnce účastníků řízení, muselo být P. K. zcela nepochybně známo, že za žalovaného vystupuje jako osoba oprávněná výlučně právě Mgr. Dvořák. Proto žádost o sdělení podle § 15 odst. 4 správního řádu se v tomto případě jeví soudu jako čistě účelová. Navíc, žalobkyně si v žalobě zcela zjevně odporuje, neboť na jedné straně tvrdí, že odvolání podal P. K., na straně druhé tvrdí, že námitku podjatosti by zcela určitě podal zástupce žalobkyně Mgr. Voříšek, neboť je to právě jeho osoba, na kterou prý Mgr. Dvořák „*má spadeno*“, který však vystupuje jménem žalobkyně až v řízení před soudem. Z tohoto pohledu soudu není proto jasné, z jakého důvodu se žalobkyně domnívá, že nevyřízením uvedené žádosti v rámci správního řízení byla zkrácena na svých právech, resp. z jakého důvodu by ve fázi odvolacího řízení podávala námitku podjatosti, když ještě nebyla Mgr. Voříškem vůbec zastoupena. O účelovosti této námitky svědčí též skutečnost, která je soudu známá z úřední činnosti, a sice že zástupce žalobkyně ji uplatňuje téměř doslovně stejně a opakovaně i ve věcech jiných žalobců (viz např. dosud nerozhodnutá věc u zdejšího soudu sp. zn. 1 A 20/2020).
55. Pokud žalobkyně dále namítla, že správní orgán směšuje osoby P. K. a Mgr. Voříška, soud pro úplnost dodává, že tomu tak primárně není, a žalobkyně toto tvrzení vytrhává účelově z kontextu, ve kterém ho žalovaný používá. Ostatně, je to též právě žalobkyně, která tyto

dvě osoby směřuje, jak vyplynulo z argumentace soudu uvedené v předchozím bodě. Tato námitka pak ani nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

56. Soud pak může jen zopakovat své závěry, např. z rozsudku ze dne 29. 1. 2021, čj. 1 A 74/2019-35, v němž uvedl, že bylo svobodnou vůlí žalobkyně, jakého zmocněnce si zvolí, proto jde jeho postup k její tíži.

IV. Závěr a náklady řízení

57. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení, přesahující míru jeho obvyklé činnosti, nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 26. února 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně